

Laitilan Seudun Simulan Sukuseura ry:n 20-vuotisjuhla Kodjalan koululla elokuun 20. päivänä 2016

Minua pyydettiin tässä 20-vuotisjuhlassa muistelemaan menneitä, vaikka vähän työlästä se on, koska tuolta pääni kovalevyltä on vaikea saada ulos juuri mitään sinne vuosikymmenten myötä tallentunutta. Näin ajattelinkin ensin, että palautan vain mieliin yhdistyksemme perustamiseen ja alkuvuosiin liittyviä tapahtumia. Mutta sehän olisi ollut vanhan toistoa. Kirjoitinhan minä jo Turun linnassa pidettyyn 10-vuotisjuhlaan mennessä yhdistyksen siihenastisista tapahtumista historiikkikirjan.

Näin ollen olenkin päättänyt omiin muistikuviiin ja muiden kertomuksiin pohjautuen kertoa Teille, minkälaisen tiedän täällä kantapitäjässä Laitilassa asuneiden suvun jäsenten ja Piikkiöön 1903 kotiutuneen sukuhaaran jäsenten välisen suhteen olleen menneinä vuosikymmeninä. Jotta osaatte sijoittaa tämän esityksen tapahtumat oikeisiin kohteisiin, liitän mukaan vähän myös taustatietoja.

Helmikuun 4. päivänä 1867 syntynyt isoäitini **Aina Sofia** on sukumme kantaäidin **Anna Leenan** pojan **Samuelin** tytär eli siis Simulan talon tytär. Hän avioitui syyskuun 11. päivänä 1890 itseään lähes 12 vuotta vanhemman Kalannissa syntyneen leskimiehen **Johan** eli **Juho Fridolf Sandellin** kanssa.

Juho toimi puolisoineen vuokraviljelijänä viidellä tilalla Vakka-Suomen kunnissa. Jo 21-vuotiaana hän viljeli viisi vuotta lampuotina eli koko talon vuokraajana Laitilassa Koukkelan kylän Mikolan taloa eli siis melkein Simulan naapurissa. Sieltä hän siirtyi Mynämäelle, jossa hänen ensimmäinen vaimonsa **Kustaava** kuoli syyskuussa 1889 keuhkotautiin, ja **Juho** jäi yksin neljän lapsen kanssa. Mikolaa isännöidessään isoisäni oli ystäväystynyt Simulan perheen kanssa ja vieraili talossa myöhemminkin. Hän oli varmasti jo tuolloin kiinnostunut huomionsa talon verevään, ”puhtaanmuotoiseen” tyttäreen **Aina Sofiaan**. Suruajan, joka miehillä oli puoli vuotta, jälkeen **Juho** matkusti kosiomatulle Simulaan ja sai **Ainan** isältä siunauksen aikomukselleen. **Juhon** ja **Ainan** perhe muutti heinäkuussa 1903 Vakka-Suomesta Piikkiöön, josta he olivat ostaneet ensimmäisen oman talon, Hirsundin ratsutilan saman nimisen merensalmen rannalta. Heille syntyi kahdeksan yhteistä lasta, joista kuitenkin vain neljä eli aikuisikään asti. He olivat ennen Piikkiöön muuttoa syntyneet **Siivo**, **Saima** ja **Sulho** sekä Piikkiössä 1906 syntynyt isäni **Martti**. Merkittävä päivämäärä isovanhempieni perheen, kuten myös meidän jälkeläisten, kohdalla on toukokuun 12. päivä 1906. Tuolloin suomalaisuuden herättäjän Snellmanin päivänä sukumme vanha sotilasnimi ”**Sandell**” muuttui Hirsundin talon mukaan **Hiirsalmeksi**. Isäni syntyi samana vuonna lokakuussa ja oli näin ensimmäinen, joka syntyessään sai sukunimen **Hiirsalmi**. Tämä suojattu sukunimi on tällä hetkellä 28 henkilöllä.

Eteenpäin pyrkivinä **Juhoa** ja **Ainaa** ei Hirsundin tila pidemmän päälle tyydyttänyt, vaan vuonna 1908 he ostivat isomman Paimion selän eli Peimarin rantaan rajoittuvan Ootoisten ratsutilan. Ootoisten tilan pidosta isovanhempani luopuivat vuonna 1918 ja siirtyivät Ootoisista lohkotulle Rauhalan pientilalle. Isännyyden Ootoisissa otti vanhin poika **Siivo**. **Saima** oli jo edellisenä vuonna avioitunut halikkolaisen puutarhuri **Eino Nygrenin** kanssa, ja muutti Saloon. He perustivat kauppapuutarhan. **Sulho** puolestaan ryhtyi vuokraajana viljelemään Piikkiön lahden rannalla sijaitsevaa Sipilän tilaa. Isäni, joka tuolloin oli vasta 12-vuotias, seurasi vanhempien mukana Rauhalaan. Käytyään Vakka-Suomen maamieskoulun Vehmaalla isäni totesi, että Rauhalan peltopinta-alaltaan 2,4 ha:n tila ei pidemmän päälle elättäisi perhettä, ja isäni ryhtyi 1920-luvun lopulla yhdessä **Siivo**-veljen kanssa kasvattamaan kettuja ja sittemmin myös minkkejä. Turkistarhaus oli tuolloin aivan uusi ammatti koko Suomessa. Isäni avioituttua äitini **Lea Laaksosen** kanssa Rauhalan tila siirtyi heidän omistukseensa. Minä synnyin syyskuun 19. päivänä 1932.

Isoisäni **Juho** kuoli vuonna 1936 ja isoäitini eli minulle mamma vuonna 1948. Mammani oli rakastava, lämminsydäminen, läheisistään huolehtiva ihminen. Istuin usein hänen kanssaan ”pislanporston istunsoffal” eli kuistin sohvalla, ja mamma opetti minulle elämänviisauksia – mm., että elä ota itseäsi vanhempaa vaimoa, jos otat, et pääse taivaaseen. Vaimoni **Arla** onkin minua lähes seitsemän vuotta nuorempi. Mamma oli myös hyvin sukurakas, ja tämän sukurakauden hän osasi juurruttaa myös lapsiinsa ja jopa lastenlapsiinsakin. Vierailumatkoja tehtiin puolin ja toisin – etenkin silloin, kun jokin merkkipäivä sattui kohdalle - Laitilasta Ootoisiin, Sipilään ja Rauhalaan sekä Saloon ja Piikkiöstä ja Salosta Simulaan, Raitamäkeen ja Saukolaan. Mamma seurasi tiiviisti, mitä syntymäpitäjässä Laitilassa tapahtui. Hänelle tuli Laitilan Sanomat. Lehti oli hänelle niin mieluinen, että hän kutsui sitä sen ajan herkkkuun pannukakkuun samaistaen ”Laitilan pannukakuksi”.

Tiedän joitakin kertoja, jolloin saimme kotiimme Rauhalaan kaukaisia vieraita Laitilasta. Juhannuksen tienoilla 1935 Simulan suvun seitsemän nuorta - pikkuserkkuni **Marjatta, Heikki** ja **Pentti Saukola, Samuli, Kerttu** ja **Sirkka Simula** sekä **Martti Salonen** - teki polkupyöräretken Piikkiöön. Olin tuolloin kahden vuoden ja yhdeksän kuukauden ikäinen, joten en vierailua muista. Vanhin Laitilan nuorista, **Marjatta** täytti matkan aikana 19 vuotta ja nuorin, **Sirkka** oli juuri täyttänyt 14 vuotta. Tuota retkeä on pidettävä todellisena kunnon näytteenä, sillä matka oli pitkä, tien kunto heikko ja ajopelitkin nykyisiin verrattuna alkeellisia. **Marjatan** kertoman mukaan yhdestä pyörästä oli puhjennut kummi Mynämäen tienoilla, mutta hyvin varustautuneet nuoret olivat paikanneet sen. Sipilästä käsin tehtiin retki soutuveneillä yli Piikkiön lahden Kuusiston linnan raunioille, ja Rauhalasta käsin polkupyörillä retki juhannusjuhlille lähellä Hirsundin taloa sijaitsevaan Jauhosaareen. Noilla juhlilla oli myös yleisölenäytyksiä Suomen ilmavoimien Hansa-tyyppisellä kaksipaikkaisella vesitasolla. **Toivo Samuli** uskaltautui lentämään koneessa. **Marjatan** mukaan: ”*Olisihan meistä joku muukin halunnut lentää, mutta vain Simulan talon pojalla oli siihen varaa*”.

Sen muistan, kuinka vuonna 1936 tai 1937 Rauhalan ruokapöydässä aterioi vanha mies. jota mamma kutsui **Kustaaksi**. Hänen täytyi olla mamman veli **Kustaa Raitamäki**, ja lieneekö mukana ollut myös vaimonsa **Maria**. Heidän näet tiedetään tehneen jo 1900-luvun alkuvuosikymmeninä hevosella vierailumatkoja Piikkiöön. Mukana olivat tietysti myös pojat **Kustaa** ja **Arvo**, jotka vanhemmalla iällään muistelivat yhtä elämysrikasta matkaa. **Kustaa**-isällä oli ollut paluumatkalla kiire kotiin, ja hän oli pitänyt hyvän hevosensa juoksu-vauhdissa koko matkan. Pojilla oli ollut hauskaa takapenkillä kiesien hyppiessä kuoppaisella tiellä. Myöhemmin, olisiko ollut sotien välillä kesällä 1941, ruokapöydässämme istui aterioimassa **Arvo**. Minua pikkupoikaa ihmetytti se, että hän jokaisen ruokailun ja kahvituksen jälkeen pani suuhunsa jotakin jauhemaista ainetta. Sittemmin minulle selvisi, että se oli tuon ajan yleisintä särky- ja kuumelääkettä, Hota-pulveria. **Marian** viimeinen käynti Piikkiössä ajoittuu kesään 1939, jolloin hän tyttärensä **Helmin** tytärten **Elman** ja **Mirjan** kanssa vietti viikon Ootoisissa ja Rauhalassa. Me nuoret tunnemme heidät **Elma Kleemola** ja **Mirja Vuola** nimisinä. **Mirja** on myöhemmin muistellut tätä käyntiä suurella lämmöntunteella.

Toisaalta mamman lasten perheiden jäsenet olivat hyvin odotettuja vieraita Laitilaan Simulaan, Saukolaan ja Raitamäkeen. Kirjeitse ja myöhemmin myös puhelimen välitykselle vaihdettiin kuulumia. Tätini **Saiman** tiedän olleen kirjeenvaihdossa laitilalaisten serkkujensa kanssa, setieni **Siivon** ja **Sulhon** puolestaan säännöllisesti puhelinyhteydessä etenkin serkkuunsa, yhteiskunnalliseen vaikuttajaan ja armoitettuun pakinoitsijaan **Samuli Simulaan** eli ”Laitlan Faariin”. Paras muistikuva minulle on hänestä jäänyt, kun hän jonakin sotien jälkeisenä kesäpäivänä Simulan talon kaurapellon pientareella innokkaana kertoi omalla persoonallisella tavallaan **Hiirsalmen** veljeksille **Sulholle** ja **Martille** Valkojärven kuivauksesta ja sen merkityksestä koko seudun maataloudelle.

Isälleni **Martille** ja koko perheellemme läheisin suhde oli muodostunut isoäitini veljen **Kustaan** pojanpoikaan eli pikkuserkkuuni **Erkki Raitamäkeen** ja hänen

perheeseensä. Tämä johtui lähinnä siitä, että **Erkki** Piikkiöstä herätyksen ja oppiakkin saaneena oli ryhtynyt sivuelinkeinona kasvattamaan kettuja ja myöhemmin myös minkkejä.

Lopuksi kerron vielä kolme muistikuvaa omista lapsuusvuosieni Laitilan matkoista. - Kesäkuun 13. päivänä 1936 vietettiin **Jouko Järvisen** vanhempien **Paula** ja **Eino Järvisen** häitä. Minä olin vanhempien mukana näissä häissä, joita tanssittiin Raitamäen ladossa eli suulissa. Kesken kaiken minut ja minua vajaa vuoden vanhempi pikkuserkkuni **Seija Koskinen** vietin nukkumaan Raitamäen päärakennuksen toiseen kerrokseen. Muistan esittäneeni äänekkään vastalauseen ja – mitä vielä – minut pantiin nukkumaan samaan sänkyyn fliikan viereen. Voi kauhea! – ”Laitlan Faar” täytti marraskuun 21. päivänä 1941 50 vuotta. Juhlsta en valitettavasti muista mitään erikoista, mutta paluumatkasta linja-autolla Turkuun kylläkin. Auto oli täynnä ja jouduin koko matkan seisomaan auton käytävällä. ”*Kyllä poika voi seistä, sillähän on nuoret jalat, ja se on vielä niin lyhytkin, että ei tarvitse tässä matalassa autossa kumarassa seistä*”. Kyllä se oli pitkä ja raskas matka! – **Erkki** ja **Eeva Raitamäki** viettivät häitään kesäkuun 17. päivänä 1946. Olin silloin oppikoululainen. Itse en vielä osannut tanssia, mutta seurasin muita, ja orkesterin esittämistä kappaleista on mieleeni jäänyt ”Pennitön uneksia”. Sitä en muista, missä me yövyimme, mutta se on jäänyt elävästi mieleeni, kun **Erkki** itse kyyditsi Turun suunnalta tulleet häävieraat kuorma-auton lavalla Uuteenkaupunkiin Turkuun lähtevälle junalle.

Näiden moninaisten Laitilaa sivuavien ajatusteni perusteella voitte kuvitella, miksi juuri Laitila – jonka murretta en valitettavasti osaa – on muodostunut minulle Piikkiön jälkeen läheisimmäksi kunnaksi. Se on melkein kuin toinen kotikuntani.

Tämä kertomukseni oli esimerkki yhden Laitilan Simulasta alkunsa saaneen sukuhaaran asettumisesta toiselle paikkakunnalle. Vastaavia kertomuksia meidän olisi mahdollista ja toivottavasti saammekin joskus kuulla tai lukea jonkun toisen esittämänä esimerkiksi Heisinkin ja Espoon, Turun, Hämeenlinnan, Salon tai Mynämäen seudulle tai jopa Amerikkaan asettuneista sukuhaaroista.

Kiitos, kun jaksoitte näin pitkään kuunnella!

Heimo Hiirsalmi

Sukututkimus pääsi varsin sujuvasti käyntiin, kun **Lea Simula** sai suostuteltua ystävänsä, pitkään Laitilan kirkkoherranvirastossa kanslistina työskennelleen **Helvi Seikon** kokoamaan Simulan sukua koskevat tiedot siltä osin, kun niitä Laitilan kirkonkirjoista löytyi. Aiemmin **Lea** oli saanut vastaanottaa suvun jäsenen Muurlan kirkkoherra **Esko Vainion** omaa sukuhaaraansa eli **Amanda Helenan** jälkeläisiä koskevan selvityksen. Näin ollen kiitos siitä, että sukututkimus voitiin käynnistää välittömästi, lankeaa ennen kaikkea **Helvi Seikolle**, **Esko Vainiolle** ja **Lea Simulalle**. Minut nimettiin sittemmin sukututkimusvastaavaksi, ja ryhdyin suvun jäsenille osoitetuin kyselyin täydentämään edellä mainittuja tietoja. Tässä työssä sain merkittävää apua täällä Laitilassa asuvalta serkkuni tyttäreltä **Tuula Huhtamäeltä**. Kiitos siitä! Minulla oli ilo näiden tietojen pohjalta koota vuosina 1999 ja 2002 ilmestyneet ”*Anna Leena Heikintyttären suku*” nimeä kantavat kirjat, joissa on sukutaulujen lisäksi myös suvun jäsenten kirjoittamia artikkeleja. Valitettavasti näissä julkaisuissa on osin vaillinaisten tietojen vuoksi pitäydytty selvittämään vain **Samuelin** ja **Johan Henrikin** sukuhaaroja. Näin ollen **Amanda Helenan** ja **Kustaava Sofian** jälkeläisistä kootut tiedot on tallennettu vain rekisteriin. Tässä yhteydessä haluan esittää lämpimät kiitokseni erittäin aktiiviselle sukumme jäsenelle **Jouko Järviselle**, ja ennen kaikkea siksi, että hän täydensi Laitilan Seudun Simulan Sukuseuran julkaisujen sarjaa arvokkaalla teoksella ”*Simulan Maisema – Simulan suvun ja muiden kyläläisten elämää Vidilän kylässä ja ympäristössä*”.

Olen toiminut yhdistyksen perustamisesta asti sukututkimusvastaavana. Minulla oli ilo **Lea Simulalta**, **Helvi Seikolta**, **Esko Vainiolta** ja **Tuula Huhtamäki** saamieni tietojen ja omien tiedustelujeni perusteella koota vuosina 1999 ja 2002 ilmestyneet ”*Anna Leena Heikintyttären suku*” nimeä kantavat kirjat. Vuoden 2002 jälkeen olen tyytynyt vain täydentämään sukurekisteriä siltä osin, kun suvun jäsenet ovat minulle tietoja toimittaneet, ja valitettavasti se on ollut pääosin varsin vähäistä. Suokaa anteeksi, että en ole enää viime vuosina jaksanut paneutua riittäväällä tarmolla sukututkimukseen. Nyt sukututkimusvastaavan tehtävä on siirretty nuorempiin käsiin eli serkkuni tyttärelle **Johanna Nygrenille**. Toivottavasti häneltä riittää aikaa ja voimavaroja rekisterin ajan tasalle saattamiseksi ja mahdollisesti uuden, ajantasaisen kirjan kokoamiseen.

Samuelin ja Samulin nimipäivänä 20.8.1995 - tasan 21 vuotta sitten - olivat eläkepäiviään viettävät **Lea** ja **Seppo Simula** kutsuneet kotiinsa Laitilaan Vidilän kylän Simulan talon ”Vaarin puolelle” kolmisenkymmentä suvun edustajaa päivälliselle ja keskustelemaan siitä, miten voitaisiin parhaiten vaalia Simulan suvun perinteitä. Tilaisuudessa päätettiin ryhtyä toimenpiteisiin oman sukuseuran perustamiseksi.

Simulan Sukuseuran perustamiskokous pidettiin huhtikuun 24. päivänä 1996 täällä Kodjalan koululla. Mukana oli silloin 81 sukuun kuuluvaa. Työryhmä oli laatinut Sukuseurojen Keskusliiton julkaisemien mallisääntöjen pohjalta Simulan Sukuseuran säännöt. Sukuseura päätettiin perustaa ja esittää se yhdistysrekisteriin. Sääntöjen toisen kohdan mukaan sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenistön keskuudessa. Kahdeksannen kohdan mukaan vuosikokous tulee pitää joka kolmas vuosi huhti- ja syyskuun välisenä aikana. Ensimmäiseksi kolmivuotiskaudeksi valittiin seuralle hallitus, jonka puheenjohtajaksi tuli **Heimo Hiirsalmi** Piikkiöstä, varapuheenjohtajaksi **Samuli Simula** Laitilasta ja muiksi jäseniksi **Ismo Alitalo** Sauvosta, **Anneli Mustajoki** Laitilasta, **Lea Simula** Laitilasta. **Kirsi Vaimio-Korhonen** Pohjasta ja **Erkki**

Viitamaa Turusta. Hallitus valitsi sihteerikseen **Lea Simulan** ja rahastonhoitajaksi **Anneli Mustajoen**.

Simulan Sukuseuran, jonka kotipaikaksi on merkitty Laitila, ”Perusilmoitus yhdistysrekisteriin” toimitettiin Patentti- ja rekisterihallitukseen. Valmisteleva virkamies otti puhelimitse yhteyttä ja totesi, että sukuseuran toimittamat asiakirjat olivat virheettömästi laaditut. Seuran nimi tuli kuitenkin muuttaa, koska yhdistysrekisteriin oli jo vuonna 1991 merkitty Kiukaisissa kotipaikkaansa pitävä Simulan Sukuseura. Näin hallitus hyväksyi sukuseuramme nimeksi rekisteriviranomaisen ehdottaman Laitilan Seudun Simulan Sukuseura kaikki neljä sanaa isolla alkukirjaimella. Patentti- ja rekisterihallitus hyväksyi sukuseuran yhdistysrekisteriin maaliskuun 24. päivänä 1997.

Sukuseuran perustamiskokouksessa esitettyjen toivomusten mukaan kesällä 1997 järjestettiin Laitilassa – kirkossa ja seurakuntatalolla – sukujuhla, johon otti osaa yli sata sukuun kuuluvaa. Tässä tilaisuudessa julkistettiin myös **Heidi-Anna Nordstömin** ja hänen ystävänsä **Marco Pribillan** säveltämä ja sovittama sekä **Lea Simulan** sanoittama laulu ”Simulan sukujuurilla”. Lisäksi juhlassa tehtiin esitys, että Simulan talon pihapiiriin tulisi istuttaa suvun puu. Talon isäntä oli valinnut puulajiksi tammen, ja istutus tapahtui hänen 35-vuotispäivänään 28.5.1999. Tilaisuudessa olivat mukana tammen kasvattajan **Eero Nygrenin** lisäksi **Lea** ja **Seppo Simula**, **Heimo Hiirsalmi**, **Ismo Alitalo**, **Erkki Viitamaa** sekä **Maija**, **Samuli**, **Juho**, **Emil** ja **Sofia Simula**.

Ensimmäinen sääntömääräinen vuosikokous järjestettiin Salossa Hotelli Rikalassa elokuun 21. päivänä 1999. Siellä seuran kunniajäseniksi kutsuttiin sukuseuran perustamisen käynnistäjät ja aktiiviset toimijat **Lea** ja **Seppo Simula**. Ennen kesän 1999 vuosikokousta sukuseuramme sai vaakunan, jonka Suomen Heraldinen Seura on merkinnyt 27.4.1999 rekisteriin numerolla 904. Vaakunan on suunnitellut tunnettu heraldikko **Jukka Suvisaari** ja vaakunaselitys kuuluu ”*Puinaisella kilvellä kaksi sulkakynää ristissä ja tyvestä nouseva kukonpää; kaikki hopeaa, paitsi kukon harja, heltat, nokka ja kieli kultaa*”. Vaakuna-aihetta **Suvisaari** perusteli seuraavasti: ”*Värit ja kukonpää viittaavat Laitilaan, kukonpää lisäksi suvun perinteisiin siipikarjahoidon alalla. Sulkakynät kuvaavat kirjuriperinteitä suvussa*”. Vaakunaan pohjautuen teetettiin sittemmin pöytästädaari ja pinssi.

Toinen vuosikokous pidettiin Piikkiössä vuonna 2002 ja kolmas elokuun 21. päivänä 2005 Turussa. Kello 10.00 kokoonnuttiin Turun tuomiokirkkoon, jossa saarnasta vastasi sukuseuramme jäsen tuomiorovasti **Rauno Heikola**. Kirkosta siirryttiin kokouspaikkaan Turun linnaan, jossa sain luovuttaa puheenjohtajan pestin **Yrjö Bergille**. Samalla sain vastaanottaa arvokkaan kunnianosoituksen. Minut kutsuttiin suuresti arvostamieni **Lea** ja **Seppo Simulan** jälkeen kolmanneksi seuran kunniajäseneksi.

Seuraavat vuosikokoukset on pidetty 2008 Raumalla, 2011 Laitilassa ja 2014 Espoossa. Yhdistyksen jäsenet ovat vuosien varrella kokoontuneet myös muutaman kerran viettämään kirkkopyhää Laitilaan ja kerran Askaisiin.

Asiakirjatietojen mukaan Simulan taloa, suvun kantakotia, on suku pitänyt jo ennen vuotta 1540, josta asti maakirjojen tietoja on saatavissa. Sukuseuran työryhmä käynnisti välittömästi sukututkimuksen ja päätti kohdistaa tutkimuksen ainakin aluksi vuonna 1807 syntyneeseen Simulan tyttäreen ja emäntään **Anna Leena Heikityttäreen** sekä hänen vuonna 1802 syntyneeseen puolisoonsa **Samuel Mikonpoikaan** sekä heidän jälkeläisiinsä. **Anna Leena** tuli näin valituksi Simulan suvun kantaäidiksi. Huomattavaa on, että vain kerran talonpito on siirtynyt tyttären eli juuri **Anna Leenan** kautta sukupolvelta toiselle. **Anna Leena** ja **Samuel** saivat kymmenen lasta, joista kuitenkin vain neljä eli aikuisikään asti. He olivat **Samuel**, josta tuli Simulan isäntä, **Johan Henrik**, joka opiskeli papiksi, **Amanda Helena**, joka avioitui Leimäen Uotilaan ja **Kustaava Sofia**, joka avioitui Mynämäen Juvan Airikiin. **Johan Henrikin** sukuaara katkesi siihen, että hänen kaksi täysi-ikäiseksi elänyttä lastaan eivät saaneet jälkeläisiä.

Muiden kolmen sukuhaaran edustajia täällä on nykyin paikalla.